

Kotiček gospoda Doropoljskega.

Ljubi gospod Doropoljski!

Zdaj sem že tri tedne na počitnicah. Ves dan skačem okolo, časih se tudi peljem z vozom v Radovljico. Tudi ena moja součenka je tukaj na počitnicah, tako da sva lahko zmeraj skupaj. Zadnjič je bil moj god. Doma so mi spekli veliko pogačo. Na večer pred godom so mi napravili godbo z lonci, s skledami, s kuhinjskim možnarjem, s kravjim zvoncem in z orglicami. To je bilo veselje. Pozdravlja Vas Vaša

Anica.

Odgovor:

Ljuba Anica!

Kosmata kapa, to je bila lepa muzika! Še stari očak Triglav je nemara malo poplesal ob poskočni godbi, ki so jo napravili v pozdrav Tvojega godu. — E, lepe so počitnice, samo eno napako imajo: prehitro minejo, kaj ne? No, pa tudi v šoli je lepo, seveda samo za tiste, ki hodijo radi vanjo. Upam, da si tudi Ti med temi.

*

Solnce in luna.

Solnce dol pomika se
in se skriva za goré.
Luna sredi néba sije,
mir po zemlji se razliva.
Bleda luna krasno sije,
da se za oblak ne skriva.
In ko zjutraj se zdani,
več o luni sleda ni.

Rudolf Guštin,
učenec 4. razreda v Metliki.

Odgovor:

Ljubi Rudolf!

Prav veseli me, da si zakrožil tako lepo pesemco o solncu in luni. Malo sem jo popravil, da teče bolj gladko. Le naprej se uri in likaj pa nam utegneš napisati kaj lepšega.

*

Čestiti gospod Doropoljski!

Pri nas je letos huda zima. Sneg leži že čez 70 dni. Ako bo ležal še 30 dni, ne bo nič strni. Jaz menim, da ne bo sila mlatičev

drago plačevati, ker mislim, da bomo cepe v kraj deli, ker ne bodo letos morebiti rabili.

Prejmite srčen pozdrav od

Pavline Majzljave,
učenke IV. razreda v Metliki.

Odgovor:

Ljuba Pavlina!

Malo pozno prihaja moj odgovor. Toda ne zameri. Doropoljski dobiva toliko pisem, da ne more na vsako takoj odgovoriti, pa tudi premalo prostora je v „Zvončku“. — No, sedaj ni več snega. Pa tudi cepcev ni treba stavljati v kraj, ker je vkljub suši vendarle aekaj pšeniče, ki jo je treba omlatiti, da bo kaj kruha za prihodnjo zimo. Kako pa kaj kaže trtje? Ali bo dosti sladkega grozda? Piši mi, kako bo ob trgatvi! Takrat je mnogo veselja, kaj ne?

*

Čestiti gospod Doropoljski!

Ko sem po prebiranju „Zvončka“ zvedela, da ste dober prijatelj mladini, si upam tudi jaz napisati par vrstic o zimi.

Letošnja zima me je jako razveselila. Še bolj sem pa vesela, kadar sedem na sani in zdrčim proti bližnji vasi k svoji ljubi sestri. Tam se malo ogrejem in potem zopet domov. Kadar se peljem k sestri, se je lepše peljati, ker je lepo videti, a ko se vračam, je črna tema. Ko pridem domov, stečem hitro k peči, da se ogrejem.

Sprejmite to malo pisemce in bodite neštetokrat pozdravljeni od

Daniče Makarjeve,
učenke IV. razreda v Metliki.

Odgovor:

Ljuba Danica!

Res mora biti lepa vožnja po sanah do Tvoje sestre, ki biva, če se ne motim, v Gradacu, dobro uro od Metlike. Čeprav je vožnja po sanah tako ugodna, se pa gotovo ne upiraš, če se je treba tudi pofeti na lahkem vozičku popeljati tjakaj, kjer dobiš vedno kaj dobrega, da potolažiš glad in žejo. A to nikakor ni prav, da stečeš takoj k peči, ko prideš pozimi z mraza domov. Lahko dobiš ozeblino, ki skele in pečejo. Malo počakaj v sobi, da se polagoma ogreješ, potem se šele približaj ljubi pečici!

*

Dragi Doropoljski!

Naša šola je naročena na 3 izvide „Zvončka“. En izvod je določen za IV. razred, zato kroži vsaka številka po abecednem redu v našem razredu. Ne morem Vam popisati, kako težko pričakujemo vsekdar „Zvončka“. Naše hrepenenje se je posebno povečalo, ko ste Vi odprli kotiček, kjer dajete priliko tudi šolarjem, da se bodo vadili dopisovanja. Pogovarjali smo se, da bi tudi mi dopisovali, a manjkalo nam je poguma. Ko smo pa

prejeli zadnjo številko „Zvončka“, v kateri se tako prijazno razgovarjate z dopisniki, smo sklenili, da Vam bomo tudi mi dopisovali. Naprosili smo dobrega gospoda učitelja, da bo pošiljal naše dopise. V našem razredu imamo tudi spretnega risarja, ki je obljubil, da bo večkrat kaj narisal. Danes Vam pošilja sliko, ki predstavlja, kako se je Metka, ona, o kateri ste v zadnji številki pisali, prevrnila in obtičala v snegu.

Ljubi Doropoljski! K sklepu Vas prosim, ne hudujte se preveč nad našimi napakami in nam kmalu, kmalu odpišite.

Pozdravljajo Vas ljubeči šolarji IV. razreda v Metliki, posebno pa

France Trček.

Odgovor:

Dragi France!

Kakšen fant pa si, da bi ne imel poguma! Pogum napravlja moža! Le glavo pokonci pa nič strahu! Jaz imam rad vse pridne učence in se rad z njimi razgovarjam. Zato mi le še piši, a ne smeš biti hud, ako takoj ne dobiš odgovora. Veliko je število mojih mladih prijateljev, ki se žele pogovarjati z menoj. Zato moram po možnosti ustreči vsakomur, da ni preveč zamere. — Veseli me, da imate tako dobrega učitelja. Blagor Tebi in Tvojim součencem! Dobroto vračajte z dobroto! Tvoj součenec, ki mi je poslal oni dve podobi, je res spreten v risanju. Povej mu, da se naj pridno in vztrajno vadi, da bo kdaj velik umetnik. Zahvaljam se za pozdrave in jih vračam z isto presrčnostjo!

Dragi gospod Doropoljski!

Brala sem v „Zvončku“, da Vam smemo pisati. Sem učenka IV. razreda. Rada bi bila učiteljica. Imam vse učenka rade. Najrajša pa imam Mici Lassbacherjevo. Stara sem 10 let. Brez zamerel

Drugikrat več.

Lepo Vas pozdravlja

Mira Armičeva,
učenka v Ljubljani.

Odgovor:

Ljuba Mira!

Tudi Ti bi bila rada učiteljica! Lepo je to! Ko boš stara še enkrat toliko, pa boš že lahko to, kar želiš biti. A treba je enega: bodi vztrajna in pridna! Lepo je tudi, da imaš rada vse svoje součence. V mlademu srcu ne sme biti nobenega sovraštva, potem ni tudi nobene zamere. Lep pozdrav!

Predragi gospod Doropoljski!

V šoli se učimo krščanskega nauka, in tisti gospod, ki nas uči, je jako pridn. Pri nas je bil tudi velik sneg in močan veter. — V zgodovini se učimo, da so se ljudje nekdaj oblačili v kožo. Tudi se učimo pisati, risati, računati, ženskih ročnih del in zemljepisja.

Najrajša imam svoje prijateljice in součence, učitelje in učiteljice in dobrotnike. Rada imam pa tudi botra in botro.

Marija Vogrinčeva.

Sedaj pa z Bogom, Doropoljski gospod!

Odgovor:

Ljuba Marija!

Vse si našela, ki jih imaš rada, očeta in mater pa pogrešam. Morda si mislila: to se razume samoobsebi, da imam očeta in mater najrajša; tega še sploh povedati ni treba. Prav praviš, če je tako. — Ako sta Ti pa že pomrla skrbni oče in dobra mamica — tedaj bi pa bila res velika sirota. Tedaj pa ne pozabi, da imamo še drugega dobrega očeta, ki ne umrje nikoli. — Res je, da so se v starodavnih časih ljudje ogrinjali v kožo, ker si še niso znali pripravljati prediva in volne, niso znali ne presti ne tkati, tudi hiš še takrat niso imeli, ampak v duplinah in podzemskih jamah so prebivali kakor uboge živali. To so bili pač žalostni časi, in ne moremo biti dovolj veseli, da živimo v sedanjem času, ko si znamo pomagati na vse načine v križih in težavah. — Pa vse to velikansko izpremembo na bolje je povzročil malopomena pouk. Starši so učili otroke, starejši ljudje mlajše. Vendar je šlo jako počasi. Sedaj pa, ko imamo šole, gre vse lažje in hitreje. Samo to je treba pomniti, da pametna in učena glava še ni vse, ampak še več je vredno dobro in pošteno srce.

Čestiti gospod Doropoljski!

Lepo Vas pozdravljam in Vam naznanjam, da je zapadel velik sneg, da nismo mogli ne v šolo ne v cerkev. Hodim v III. razred na Hajdini, kjer se učimo pisanja, risanja, računanja in petja. Najrajša imam očeta in mater. Kadar bom velika, bom se šla učiti za šiviljo.

Z Bogom, gospod Doropoljski!

Odgovor:

Draga Ottilija!

Glej! Visok sneg je zapadel, ko si mi pisala svoje pismice, a sedaj, ko bereš moj odgovor, kje je, kam je izginil? Ni ga več, ampak je vse lepo v zelenju in cvetu, in namesto mrzlega severa je zavladalo prijazno solnce, ki Te greje tako tople in prijetno. — Glej, tako mine vse na svetu. Če boš kdaj žalostna, spomni se tega mojega pisma. Kakor je izginil debeli sneg in je prišla prijazna pomlad in za njo toplo poletje, tako preide tudi Tvoja žalost, in tudi Tebi zasije prijazno pomladno solnce.

Mnogo odgovorov smo morali zaradi tesnega prostora izpustiti tudi danes. Prosimo potrpljenja. Vse pride polagoma na vrsto.